

Csutka és a titokzatos fények

Hűvösre fordult az idő, októbert írtak a földön a naptárak, de Csutka nem értette, miért potyog le a sok falevél, miért kell állandóan vacogni és esőben ázni-fázni. Az ő birodalmában minden mindig kéken csillogott-villogott, nem hiába volt ő is egy Kék Álommanó. Annyira unatkozott egyedül a saját kis ékszerbirtokán, dióhéj palotájában, hogy meglátogatta a tündérek fejedelmét.

Avar király ott bóbiskolt a trónján, gyufaszálakból faragott piciny kis karosszékén. Hiába jelezték katonái Csutka érkezését, a kürtbe kellett jó nagyot belefújniuk, hogy felriadjon végre és fogadja a váratlan látogatót. – Csutka manó, a teremburáját, mit keresel te nálunk szieszta idején? Csak nincs valami baj? – kérdezte rekedtes hangján. – Nincs uram, az a baj, hogy szinte unatkozom. A földön mindig zajlik az élet, de ott most nem zavargálhatok, mert el vannak foglalva az emberek. Piciny fényeket gyűjtenek és

emlékeznek a szeretteikre. Mondd uram, te nem szeretnél ünnepelni?

- Dehogynem, Csutka barátom, menjünk fel a Birodalom Sziklahegységének a tetejére, gyűjtsünk fáklyákat népségünk tiszteletére – mondta nagy örömmel Avar király, és már ki is adta a parancsot a várban. Elkészítettek ezer fáklyát és a cserebogarak hátán megindult a kiválasztott díszkövetség a nagy útra. Csutka repült Avar királlyal legelöl és bizony estére értek a hatalmas hegység tetejére. Meglepődtek, amikor a hegytetőn egy jókora lyukat találtak, mintha egy tűzgolyó csapódott volna a hegycsúcsba nemrégiben. – Az áldóját, Csutka, te érted ezt? – kérdezte Avar király meghökkenve. – Mi a manó, hát erre nem számítottam – mondta Csutka és a félsz a gatyeszában egyre nőtt. – Mintha egy csillag csapódott volna ide, uram királyom. Talán egy hullócsillag landolt éppen a mi birodalmunk legmagasabb pontján. Nem kellett azonban sokat tanakodniuk, mert a völgyből segélykiáltásokat hallottak. – Hahó, itt vagyok, van itt valaki? Segítsen már rajtam valaki, hahó, hát nincs itt senki, hogy a fene vigye el. Csutka a cserebogara hátán körbepásztázta a terepet, és észrevett egy bolhányi lovagot a faágon himbálózva. – Hát te, mit hintázol ott éjnek idején, nincs jobb dolgod? – kérdezte Csutka kuncogva. – Lezuhantam, szálltam az égen az aranyból készített rakétámmal és egyszer csak megbolondult a műszerfal, füstölni kezdett körülöttem minden és zuhanni kezdtem. A rakétám becsapódott a hegycsúcsba, én meg kipottyantam belőle és tovább gurultam, amíg fel nem akadtam egy faágon. A rakétám lánggra lobbant, gondoltam, így legalább valaki rám talál majd, miután felfigyelt a lángokra, de hiába várok itt időtlen-idők óta – morgott a lovag.

- Ki vagy te ebben a különös aranysisakban, arany mellényben? – kérdezte Csutka, s fáklyájával lebillentette a faágról a különös lovagot. – A csillagok őre áll előtted, én vigyázok ott fent a végtelen messzeségben a rendre, a hullócsillagok pályáját is én irányítom. De most hogy kerülök én vissza a saját birodalmamba? Nélkülöm összeütköznek a hullócsillagokat és egy-kettő zűrzavar lesz az égbolton. – Ne félj, aranylovag, valamit majd csak kitalálunk.

Avar király meggyújtatta az összes fáklyát a katonáival, és ünnepi hangulatban köszöntötte a csillagok őreit. – Légy a vendégünk, és mondd meg a hullócsillagoknak, hogy akár minden hónapban is szívesen látjuk őket az égbolton, hiszen olyankor kívánhatunk valamit titokban és talán még teljesülni is fog. Csutka ekkor belefűjt a varázssípjába, és egy parányi hullócsillag közeledett feléjük szélesebben. – Ugorj, csillagok őre, ez az egyetlen lehetőséged, hogy visszakerülj. Az aranysisakos lovag nem félt semmitől, megkapaszkodott a mellettük elsuhanó hullócsillagban és Csutka a varázssípjába fűjva, az égbolt felé irányította őket.

Egy szempillantás alatt eltűnt a piciny fény, maradtak a fáklyák imbolygó fényei, lovagnak, csillagnak se híre, se hamva. De fent az égen ekkor kigyulladt megannyi parányi fény, izzottak erősen, tündökölve. Avar király meghatódott a sokmillió fénypont láttán, mélyen meghajolt az égbolt előtt, majd a népe előtt. – Csutka, így ünnepelnek az emberek is a földön?

- kérdezte rekedtes hangján. – Hát uram-királyom, hasonlóan – ők is fényeket gyűjtenek és emlékeznek minden szerettükre. Azokra is, akik már nincsenek köztük, hanem messze-messze, egy másik világba költöztek. Talán hullócsillagok ők is, méltóságos királyom. De ideje lenne visszaindulni, nem gondolja?

Vége